

Aplicar el resultat

written by Adam Majó | 26 de juny de 2017

Ara farà un mes, el President de la Generalitat va anunciar que el govern, amb una majoria parlamentària al darrera, es comprometia a dur a terme, el dia 1 d'octubre d'aquest mateix any, un referèndum sobre la Independència i, atenció! A aplicar-ne el resultat que en surti. La primera part de l'anunciat és important i necessària però no és tan diferent d'aquell sobreactuat anunci de consulta, amb solemne signatura inclosa, fet per Artur Mas l'any 2014. En aquell moment l'unionisme va optar per carregar-se la consulta sense prohibir-la del tot, aigualint-la i ridiculitzant-la. La jugada no els va sortir gratis, perquè l'independentisme va fer una altra demostració de força, però tampoc els va sortir del tot malament perquè, malgrat guanyar el Sí per àmplia majoria, ara com ara, com tots sabem, el marc juridico-polític es manté inalterat. En aquesta segona ocasió (tercera si comptem les consultes dels anys 2009, 2010 i 2011) la votació ja s'anomena directament Referèndum, sense embuts, i la pregunta és molt més directa i clarificadora. No obstant això, l'estat i l'unionisme en el seu conjunt, conscients que la via repressiva és complicada perquè si es queda curta, és ineficaç i si es passa de frenada, és contraproduent, estarà temptat de seguir el mateix patró que aleshores. En l'escenari menys dolent per a ells, afirmaran que un referèndum no es pot fer i, quan tot i així es produeixi, negaran que ho sigui tot assegurant que es tracta només d'un simulacre, un acte de propaganda i autoconsum, un butifarrèndum, en definitiva. En aquesta línia, però amb un somriure, ja s'han manifestat alguns portaveus de l'univers podemista, com el mateix Pablo Iglesias o en Xavier Domenech. Defensen que s'ha de poder celebrar el referèndum però negant-li validesa i conseqüències jurídiques. I és que si el referèndum no ha de comportar canvis en el marc legal, l'unionisme es limitarà a no fer campanya explícita i a cridar directament o indirecta a

l'abstenció. L'objectiu no seria tant impedir la victòria del Sí sinó treure participació, legitimitat i ressò al mateix referèndum per equiparar-lo al 9N.

Ara bé, en Puigdemont no va anunciar només la data i la pregunta (dues qüestions importants però, en el fons, menors), va afirmar, també i sobretot, que aplicaria els resultats, és a dir, que això no serà una consulta no vinculant sinó un referèndum amb tots els ets i uts i amb totes les conseqüències. I amb això llençava dos missatges contundents a l'estat i a l'unionisme. Els deia, per una banda, que si volen impedir el dret democràtic a l'autodeterminació, ho hauran de fer aplicant la força i deixant clara la naturalesa coercitiva de la relació entre la nació catalana i el Regne d'Espanya i, per altra que, si opten per ignorar el referèndum i es neguen a defensar el No amb arguments, estaran facilitant la victòria del sí. Dit d'una altra manera, aquesta vegada no s'acceptarà comptar les abstencions com si fossin un No (com no s'accepten a cap referèndum del món) i, per tant, si algú vol impedir la independència de Catalunya, no li quedarà més remei que saltar a l'arena democràtica i lluitar-ho.

De fet, la clau de l'èxit de l'1 d'octubre rau precisament aquí, en la capacitat de la majoria parlamentària i el govern de convèncer a partidaris i detractors de la nova república catalana que això va de veritat i que, per tant, si guanya el 'Sí', es declararà immediatament la independència i s'iniciarà el període de negociació i repartiment de béns i obligacions amb el Regne d'Espanya.